

1. kapitola

Můj osobní Darth Vader

Lianne

Staň se co staň, časem i nad nejhorším čas je pán!

S líbila jsem si, že nestrávím druhý semestr na univerzitě zavřená ve svém pokoji před monitorem se spuštěnou hrou DragonFire. A tak přestože jsem se právě vloupala do Temného portálu s padesáti zlatými kredity životů a zbrusu novými nunčaky, neochotně hru zastavím a odložím ovladač.

Na monitoru se mi samozřejmě objeví lavina zpráv od ostatních hráčů. *Hele, Vindikátore, kam to jdeš? A Ještě nechod', diamantový palác je skoro za rohem!*

Odpovím jim krátce, ale pravdivě. *Musím na přednášku!* Zvednu svoji oblíbenou kšiltovku a nasadím si ji. Obleču kabát, vezmu kabelu a vyběhnu ze svého pokoje na koleji.

Uvažovala jsem, že přes prázdniny praštím s DragonFire úplně, nakonec jsem si ale řekla, že by to bylo vůči mně až moc kruté, protože při videohrách odpočívám. Místo abych se hry vzdala, rozhodla jsem se ji omezit na maximálně devadesát minut denně. Díky

tomuto pravidlu mi na dnešní večer zbyla ještě hodina, během které můžu nakrmit svoje draky a prozkoumat několik chodeb, které jsem objevila dnes ráno.

Musí mi to tak stačit.

Seběhnu schody a vyjdu na krásné kamenné nádvoří. Začínám uvažovat, jestli je devadesát minut dost. Pokud mi moji kyberkamarádi napíšíou, odpovědět jim mi zabere čas, který bych jinak věnovala hraní...

Semestr začal teprve před několika hodinami a já už uvažuju, jak si rozdělím čas.

Mám zpoždění, a tak přeběhnu College Street a cestu si zkrátím přes budovu katedry anglické literatury. Divadlo vidím v dálce. Mám starobyrou architekturu této školy moc ráda – líbí se mi chrličce i gotické oblouky. Na Harknesskou univerzitu jsem se však nepřihlásila proto, že to tu vypadá jako ve firmu. Zvolila jsem ji, protože jsem se chtěla stát skutečnou vysokoškolskou studentkou. Chtěla jsem zažít všechno, co se k tomu váže – nezáživné profesory, tlusté knihy, večírky i posedávání s přáteli na koleji.

Nechtěla jsem první semestr strávit schovaná ve svém pokoji, zapadnout mezi ostatní je ovšem těžší, než jsem čekala.

Před Vánoci se ale začaly věci obracet k lepšímu. Mám teď dvě dobré kamarádky, přestože si s nimi připadám trochu jako páté kolo u vozu. A uzavřela jsem sama se sebou dohodu, že strávím víc času mezi lidmi než u počítače.

I když počítače jsou taky super. Navíc jsem si oblíbila svoji druhou identitu – Vindikátora. Na internetu nikdo neví, že jsem herečka, díky které teď miliony lidí po celém světě mávají kouzelnickými hůlkami.